

Книга Даниїла — номер сто чотирнадцять

Останнє покоління: розкриття сповнення пророцтва Єзекїїля та запечаткування 144 000

Jeff Pippenger
2024-03-03

Покоління, яке було свідком настання третього горя 11 вересня 2001 року, є останнім поколінням в історії Землі. Уривок із книги Єзекїїля, який підтверджує цю істину, міллеріти розуміли як безпосередньо пов'язаний із притчею про десять дів, а отже з другим розділом Авакума. У тій історії видіння з другого розділу Авакума, яке «вже не забариться» і сповнилося 22 жовтня 1844 року, було прообразом незабаром прийдешнього недільного закону у Сполучених Штатах. Але пророцтво Єзекїїля про видіння, яке більше не буде відкладене, повністю сповнюється в історії запечаткування ста сорока чотирьох тисяч, що почалася з настання третього горя 11 вересня 2001 року.

І було до мене слово Господне: Сину людський, що це за приповідка, яку ви маєте в землі Ізраїлевій, говорячи: «Дні подовжуються, і кожне видіння не справджується»? Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Я покладу край цій приповідці, і більше не вживатимуть її як приповідку в Ізраїлі; але скажи їм: «Дні близькі, і здійснення кожного видіння». Бо не буде більше в домі Ізраїлевому ні марного видіння, ні улесливого ворожіння. Бо Я — Господь: я промовлю, і слово, яке я скажу, збудеться; воно більше не буде відкладатися; бо у ваші дні, о, доме непокірний, я скажу слово й виконаю його, говорить Господь Бог. І знову було до мене слово Господне: Сину людський, ось з дому Ізраїлевого кажуть: «Видіння, яке він бачить, — на багато днів уперед, і він пророкує про далекі часи». Тому скажи їм: Так говорить Господь Бог: Жодне з моїх слів більше не буде відкладене, але слово, яке я сказав, буде виконане, говорить Господь Бог. Єзекїїля 12:21-28.

Усі пророки говорять про останні дні, а "марне видіння" та "лестиве ворожіння" "у домі Ізраїлевому" — це фальшивий пізній дощ, послання "мир і безпека", яке стверджує, що "видіння, яке він бачить, стосується далеких днів, а пророкує він про далеко майбутні часи." Це "суперечка" Авакума, бо ті, хто представляють "марне видіння", заперечують проти "видіння, яке він бачить". Вони твердять, що "видіння, яке він бачить, стосується далеких днів, а пророкує він про далеко майбутні часи." Вісники послання "мир і безпека" заявляють: "дні затягуються, і всяке видіння не справджується", зрештою, хіба він не передрікав 18 липня 2020 року? Вісників "марного видіння" також описує Єзекїїль у перших двох віршах цього розділу.

І також прийшло до мене слово Господнє, говорячи: Сину людський, ти живеш посеред дому бунтівного, що має очі, щоб бачити, та не бачить; має вуха, щоб слухати, та не слухає: бо це дім бунтівний. Єзекїїль 12:1, 2.

Усі пророки згодні між собою і всі говорять про останні дні, а коли Христос під час Свого служіння звертався до прискіпливих юдеїв, Він цитував Ісаю, щоб окреслити тих прискіпливих юдеїв, яких тоді відлучали від Бога, як таких, що мають очі, щоб бачити, однак не бачать, і вуха, щоб чути, однак не чують. Тепер, як і тоді, Єзекіїль звертається до насмішників лаодикійського адвентизму, прискіпливих юдеїв наших днів, які пропонують звістку «мир і безпека» на протигагу звістці пізнього дощу. Ісус керувався правилами, які Він вклав у Своє Слово, тож Його пророцтва також стосуються останніх днів більш конкретно, ніж тих днів, коли Він звертався до прискіпливих юдеїв.

Тому говорю їм притчами: бо, дивлячись, не бачать; і слухаючи, не чують і не розуміють. І на них збувається пророцтво Ісаї, яке каже: Слухом почуєте, та не зрозумієте; і, дивлячись, побачите, та не збагнете. Бо огрубіло серце цього народу, і вуха їхні тугі на слух, і очі свої заплющили, щоб коли-небудь не побачили очима, і не почули вухами, і не зрозуміли серцем, і не навернулися, щоб Я їх зцілив. А блаженні ваші очі, бо бачать, і ваші вуха, бо чують. Бо воістину кажу вам: багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, та не почули. Матвія 13:13–17.

Явище народу, що чує, та не чує, і бачить, та не бачить, є ознакою колишнього Божого народу, якого Бог починає обходити стороною. Це пророче явище є сповненням пророцтва Ісаї про таку ситуацію. Як і всі пророки, Ісаїя разом із Христом говорить про останні дні.

Року, коли помер цар Озія, я бачив Господа, Який сидів на престолі, високому й піднесеному, і поділ Його одежі наповнював храм. Над Ним стояли серафими; кожен мав по шість крил: двома закривав обличчя, двома закривав ноги, а двома літав. І кликали один до одного та казали: Свят, свят, свят Господь Саваот: уся земля повна Його слави. Пороги дверей захиталися від голосу того, хто кликав, і дім наповнився димом. І я сказав: Горе мені! бо я загинув, бо я людина з нечистими устами, і живу серед народу з нечистими устами; бо очі мої бачили Царя, Господа Саваота. Тоді прилетів до мене один із серафимів, маючи в руці жарину, яку він щипцями взяв із жертovníка. І доторкнувся нею до моїх уст, і сказав: Ось це торкнулося твоїх уст; і беззаконня твоє відняте, і гріх твій очищений. І почув я голос Господа, Який говорив: Кого Я пошлю, і хто піде для нас? І я сказав: Ось я, пошли мене. А Він сказав: Иди і скажи цьому народові: Слухаючи, слухайте, але не розумійте; дивлячись, дивіться, але не збагніть. Зроби серце цього народу огрубілим, і вуха його обтяженими, і очі його заплющ; щоб очима не бачили, і вухами не чули, і серцем не розуміли, і не навернулися, і не були зцілені. Ісаїя 6:1–10.

Ісаїя, Єзекіїль і Христос представляють тих, кого запечатають в останні дні, під час пізнього дощу, коли обговорюється істинне й хибне послання пізнього дощу, на виконання другого розділу книги Авакума. За словами Ісуса, у час, коли це звершується, праведні «бачать» притчі, які є символом пророцтва. «Мудрі» розуміють пророче послання пізнього дощу, але ті, кого представляють прискіпливі юдеї, не бачать і не чують, і, за Єзекіїлем, вони проголошують послання «мир і безпека», стверджуючи, що виконання пророцтв ще далеко в майбутньому. Вони не заперечують пророцтв; прискіпливі юдеї лише на словах визнавали

пророцтво про пришествя Месії; але просто відклали цю подію на далеке майбутнє. Та Ісус проголосив благословення для тих, хто «побачить» пророче послання свого часу.

За часів Христа це була звістка, що прийшла під час Його хрещення, коли зійшов Святий Дух. Зішестя Святого Духа при Його хрещенні стало прообразом зішестя ангела десятого розділу Об'явлення 11 серпня 1840 року. Божественне зішестя в обох цих історіях знаменувало прихід звістки теперішньої істини того часу; для Ісуса це була звістка про Його смерть і воскресіння, символічно представлена Його хрещенням. Для міллеритів це була звістка про іслам першого та другого горя, що підтвердила випробувальну звістку пророцтва часу. Обидві ці історії узгоджуються з приходом випробувальної звістки пізнього дощу 11 вересня 2001 року. Саме тому Сестра Вайт записує наступне:

Усі послання, дані у 1840–1844 роках, мають нині бути проголошені з силою, бо багато людей втратили орієнтири. Ці послання мають бути донесені до всіх церков.

Христос сказав: «Блаженні ваші очі, бо вони бачать; і ваші вуха, бо вони чують. Бо істинно кажу вам, що багато пророків і праведників бажали побачити те, що ви бачите, та не побачили; і почути те, що ви чуєте, — та не почули» [Матвія 13:16, 17]. Блаженні ті очі, що бачили те, що було побачене в 1843 і 1844 роках.

Послання було дано. І не слід зволікати з повторенням цього послання, бо ознаки часу сповнюються; завершальна праця має бути виконана. Велика праця буде звершена за короткий час. Невдовзі за Божим призначенням буде дано послання, яке переросте в гучний клич. Тоді Даниїл стане на своєму жеребі, щоб дати своє свідчення.

Увагу наших церков слід пробудити. Ми стоїмо на порозі найвеличнішої події в історії світу, і сатана не повинен мати влади над народом Божим, змушуючи їх і надалі спати. Папство з'явиться у своїй силі. Усім тепер слід пробудитися й досліджувати Писання, бо Бог відкриє Своїм вірним, що буде в останній час. Слово Господнє має прийти до Його народу в силі...

"Ось що мені було показано — що ми спимо і не знаємо часу нашого відвідання. Але якщо ми смиримося перед Богом і будемо шукати Його всім серцем, Він дасть Себе знайти нам." Видання рукописів, том 21, 436–438.

Звістка, яка була прообразно представлена звісткою теперішньої істини про Месію в історії Христа та звісткою теперішньої істини 1840–1844 років, указує на останні дні, коли міллеритська звістка повториться. Ті, кого в цих історіях зображено як неспроможних «бачити й чути», «не знають часу свого відвідання». Коли Ісаїа подає першу згадку про вісників фальшивої звістки пізнього дощу, які бачать, але не бачать, він позначає час, коли починається цей період, період, про який Сестра Вайт сказала: «звістка, призначена Богом, яка переросте в гучний клич». «Боже призначення» означає конкретний час, коли ця звістка мала прийти, а в третьому вірші шостого розділу книги Ісаї він точно вказує цей час.

І один кликав до іншого й казав: Свят, свят, свят Господь сил; уся земля повна Його слави. Ісаїа 6:3.

Сестра Вайт вказує, що коли ангели кличуть один одному: «Святий, Святий, Святий», в уривку, де Ісає описує тих, хто має очі, але не бачить, це сповнилося 11 вересня 2001 року.

Коли вони [ангели] споглядають майбутнє, коли вся земля сповниться Його славою, тріумфальна пісня хвали перекликається від одного до іншого мелодійним співом: «Свят, свят, свят — Господь Саваот». Вони цілком задоволені тим, що можуть прославляти Бога; і в Його присутності, під Його усмішкою благовоління, вони нічого більшого не бажають. Носячи Його образ, служачи Йому та поклоняючись Йому, їхнє найвище прагнення цілком здійснюється. Review and Herald, 22 грудня 1896 р.

11 вересня 2001 року почалося запечатування ста сорока чотирьох тисяч, і пізній дощ почав накрапати, і почалася суперечка Авакума, коли повторювалася притча про десятьох дів. У той момент пророцтво Єзекіїля знайшло своє досконале виконання. Пророче Слово більше не буде відкладатися, і покоління, яке стало свідком 11 вересня 2001 року, є останнім поколінням планети Земля, бо видіння у кінці Адвентизму звіщає про закриття часу випробування при другому пришесті Христа. Другий свідок цього факту міститься в книзі Луки, у двадцять першому розділі.

Істинно кажу вам: цей рід не перейде, доки все не збудеться. Небо й земля перейдуть, але слова Мої не перейдуть. Луки 21:32, 33.

У двадцять першому розділі Євангелія від Луки Ісус визначає останнє покоління земної історії. Він щойно подав огляд послідовного перебігу історії від зруйнування Єрусалима у 70 році і аж до історії міллеритів. Потім Він відходить від оповіді, що безпосередньо окреслює пророчу історію, і наводить притчу, яка просто повторює й розширює представлену Ним пророчу історію. Так Він подав два внутрішні свідчення тієї самої оповіді і завершив, визначивши, що «покоління», яке було свідком цих подій, житиме до Його повернення, тим самим у контексті окресливши покоління, яке представляють сто сорок чотири тисячі.

Історія запечатування ста сорока чотирьох тисяч — це останнє покоління, і вони не скуштують смерті, хоча живуть у час, коли небо й земля минуть.

Та день Господній прийде, як злодій уночі; в який небеса з великим гуркотом проминуть, і стихії від палкого жару розплавляться, а земля й діла, що на ній, згорять. Тож, коли все це має розпастися, якими мусите бути ви в усякому святому житті та побожності, очікуючи й поспішуючи до приходу дня Божого, в який небеса, запалені, розпадуться, і стихії від палкого жару розплавляться? 2 Петра 3:10–12.

Друге пришестя Христа було представлене на Преображенні Христа.

Мойсей на горі Преображення був свідком перемоги Христа над гріхом і смертю. Він представляв тих, хто вийде з могили під час воскресіння праведних. Ілля, який був узятий на небо, не побачивши смерті, представляв тих, хто житиме на землі під час другого приходу Христа і хто буде «перемінений, в одну мить, у мить ока, при останній сурмі»; коли «це смертне має зодягнутися в безсмертя» і «це тлінне має зодягнутися в

нетління». 1 Коринтян 15:51-53. Ісус був зодягнений у небесне світло, так, як Він з'явиться, коли прийде «удруге без гріха на спасіння». Бо Він прийде «в славі Свого Отця зі святыми ангелами». Євреям 9:28; Марка 8:38. Обітниця Спасителя учням тепер сповнилася. На горі в мініатюрі було представлено майбутнє царство слави — Христос-Цар, Мойсей як представник воскреслих святих, і Ілля — перенесених. Бажання віків, 421.

Ілля, який не помер, є прообразом ста сорока чотирьох тисяч, які не помруть, а Мойсей — прообразом тих, які помруть. В останні дні ці дві групи представлені в сьомому розділі Об'явлення як сто сорок чотири тисячі та велика множина. Коли у шостому розділі Об'явлення відкривається п'ята печать, тим, кого папство вбило в часи Темних віків, дано білі шати.

І коли він відкрив п'яту печать, я побачив під жертвовником душі тих, що були вбиті за Слово Боже та за свідчення, якого вони трималися: і вони закликали гучним голосом, кажучи: Доки ж, Владико, Святий та Істинний, Ти не судиш і не мстишся за нашу кров на тих, хто живе на землі? І кожному з них було дано білі шати [Їх було проголошено чистими й святими]; і було сказано їм, щоб вони спочили ще на короткий час, аж доки також не доповниться число їхніх співслуж та їхніх братів, яким належало бути вбитими, як і вони' [Об'явлення 6:9-11]. Тут Іванові були показані сцени, які не були дійсністю, а тим, що мали відбутися в певний період часу в майбутньому. Manuscript Releases, том 20, 197.

Мученики питають, коли Бог звершить відплату за їхнє вбивство. У мученика була віра Ісуса ще до того, як його вбили, бо саме вияв цієї віри спонукав папство до його вбивства. Білі шати символізують праведність Христа, проте білі шати, дані цим убитим душам, були даровані їм уже після їхнього мучеництва. Шати є символом мучеництва, а не просто праведності Христа. Мученик має шату Христової праведності ще до того, як його в'ють. Великий натовп у сьомому розділі Об'явлення отримує білі шати, тим самим представляючи тих, хто помре під час майбутньої кривавої різанини, пов'язаної з недільним законом. Отже, сто сорок чотири тисячі представлені Іллею, а вірні, які помирають у Господі, — Мойсеєм на горі Преображення.

Сто сорок чотири тисячі — це покоління, яке не вмирає, і саме це покоління має на увазі Христос у двадцять першому розділі Луки як таке, що буде живим, коли небо й земля проминуть.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Убивство Авеля було першим прикладом ворожнечі, про існування якої Бог проголосив, що вона буде між змієм і насінням жінки — між Сатаною та його підданими і Христом та Його послідовниками. Через людський гріх Сатана здобув владу над людським родом, але Христос дав би їм змогу скинути його ярмо. Щоразу, коли завдяки вірі в Агнца Божого душа відрікається служіння гріху, розпалюється гнів Сатани. Святе життя Авеля свідчило проти твердження Сатани, що людині неможливо виконувати Божий закон. Коли Каїн, керований духом лукавого, побачив, що не може підкорити Авеля, він

так розлютився, що позбавив його життя. І всюди, де знайдуться ті, хто стане на захист праведності Божого закону, проти них виявлятиметься той самий дух. Це той дух, який у всі віки встановлював стовп і розпалював багаття для Христових учнів. Але жорстокості, яких зазнає послідовник Ісуса, спричинені Сатаною та його воїнством, бо вони не можуть примусити його підкоритися їхній владі. Це лють переможеного ворога. Кожен мученик Ісуса помер переможцем. Говорить пророк: «Вони перемогли його [того давнього змія, званого дияволом і Сатаною] кров'ю Агнця і словом свого свідчення; і не полюбили свого життя навіть до смерті». Об'явлення 12:11, 9. Патріархи і пророки, 77.